

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Z. G.

przeciwko U. Spółce z o.o. w S.

o ryczałt za noclegi, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, za pracę w godzinach nocnych, za czas dyżurów i zwrot dokonanego potrącenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r., po rozpoznaniu powództwa Z. G. przeciwko pozwanej U. Spółce z o.o. z siedzibą w S. o ryczałt za noclegi, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, za pracę w godzinach nocnych i zwrot dokonanego potrącenia, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.383,14 zł z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia 29 sierpnia 2012 r. (pkt I), oddalił dalej idące powództwo (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III - V).

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...), po rozpoznaniu apelacji obu stron, wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w jego punkcie II w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda

kwotę 7.480 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2012 r. oraz kwotę 64.839,25 zł tytułem ekwiwalentu za noclegi odbyte przez powoda w trakcie podróży służbowych poza granicami kraju wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wyszczególnionych w wyroku kwot (pkt I), dalej idącą apelację oddalił (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

Sąd Apelacyjny, zasądzając na rzecz powoda wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, za pracę w porze nocnej oraz za dyżury obejmujące nieuznany przez Sąd pierwszej instancji okres 22 miesięcy (od dnia 1 września 2009 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.), wskazał, że za brak ewidencji czasu pracy za ten okres odpowiada pozwana. Ponadto podniósł, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, iż pracodawca nie zapewnił powodowi noclegu w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm., dalej jako rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2002 r.), ponieważ powód w czasie zagranicznych podróży służbowych (do Austrii, Włoch i Niemiec) sypiał w kabinie samochodu ciężarowego. Z kolei umowy o pracę zawierane z powodem, a także regulaminy wynagradzania przewidywały dietę z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości 40 euro dziennie, definiowaną jako ryczałt obejmujący nocleg w kwocie 25 euro oraz wyżywienie w kwocie 15 euro. Tymczasem według § 4 ust. 1 tego rozporządzenia dieta obejmuje koszty wyżywienia i inne drobne wydatki, a nie zwrot kosztów noclegu. Zatem postanowienia regulaminów wynagradzania pozwanej Spółki w zakresie diet w podróżach zagranicznych były nieprawidłowe, bo pomniejszające wysokość ustalonej diety o koszty noclegu, co odbiega od wysokości diety określonej w rozporządzeniu. Skoro należności wypłacone powodowi tytułem diet za podróże zagraniczne w rzeczywistości nie obejmowały ryczałtu za koszty noclegów w hotelach, to przysługuje mu prawo do ekwiwalentu za noclegi określonego w art. 9 § 2 tego rozporządzenia, które Sąd Apelacyjny ustalił na kwotę 64.839,25 zł.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła pozwana U. Spółka z o.o. z siedzibą w S. zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w

całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie „od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych”.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach tj. naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, a mianowicie: 1) § 10 regulaminu wynagradzania w związku z art. 9 § 1 i art. 77⁵ k.p. przez błędne uznanie, że postanowienia regulaminu wynagradzania są mniej korzystne od przepisów rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. wobec czego nie są źródłem prawa, są nieważne i trzeba zstąpić je postanowieniami tego rozporządzenia, 2) art. 77⁵ § 1, 3 i 4 k.p. w związku z art. 9 k.p. przez nieuwzględnienie postanowień regulaminu wynagradzania w spornych kwestiach, pomimo że został on ustanowiony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, był znany powodowi, a w umowach o pracę znajdowało się wyraźne odwołanie do jego postanowień jako aktu normatywnego (art. 9 k.p.), a także przez brak interpretacji jego postanowień z zastosowaniem metody wykładni aktów prawnych, skutkiem czego Sąd Apelacyjny błędnie uznał, iż powód nie otrzymał ryczałtów za noclegi, a skarżąca nie zapewniła mu bezpłatnych noclegów; 3) art. 25 ust. 1a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) oraz art. 149 § 2 k.p. przez ich niezastosowanie i uznanie, że skarżąca w stosunku do powoda, który otrzymywał ryczałt za godziny nadliczbowe i ryczałt za porę nocną, powinna ewidencjonować godziny pracy i przechowywać w okresie 3 lat pliki pobrane z karty kierowcy i tachografu cyfrowego, podczas gdy skarżąca prowadziła rzetelną ewidencję czasu pracy w całym okresie zatrudnienia powoda w innym formacie obejmującym liczbę dni pracy i dni udzielonego urlopu, a także nieobecności w pracy, 4) art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 25 ust. 1a ustawy o czasie pracy kierowców oraz art. 149 § 2 k.p. w związku z art. 322 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ciężar dowodu „w zakresie wykazania czasu pracy pracownika będącego kierowcą samochodu ciężarowego ponad przedstawienie przez pracodawcę w postępowaniu ewidencji czasu pracy wydruków z karty kierowcy za okres ostatnich 12 miesięcy i kart czasu pracy za pozostały okres zatrudnienia (przy niezawinionej utracie pozostałych zapisów z karty kierowcy przez współpracującego z pracodawcą przewoźnika) spoczywa na

pracodawcy a nie na pracowniku i w konsekwencji oszacowanie hipotetycznego wynagrodzenia pracownika z tytułu nieudowodnionej pracy w godzinach nadliczbowych i zasądzenia tej wartości od pracodawcy, który zapłacił pracownikowi wszystkie świadczenia z umowy o pracę”, 5) § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w związku z art. 77⁵ § 5 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie „polegające na niezgodności pomiędzy ustalonym w postępowaniu faktem uregulowania kwestii ustalania i naliczania pracownikom należności z tytułu odbywania noclegów w podróży służbowej w regulaminie wynagradzania a hipotezą tej normy prawnej tj. obowiązkiem pracodawcy, który nie uregulował kwestii rozliczeń z pracownikami z tytułu podróży służbowej w regulaminie wynagradzania do wypłacania pracownikom ryczałtów za noclegi w wysokości ustalonej” w tym rozporządzeniu; 6) § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w związku z art. 77⁵ § 4 i 5 k.p. oraz § 9 ust. 3 regulaminu wynagradzania przez przyjęcie, że skarżąca była zobowiązana do wypłacania powodowi należności z tytułu noclegów w czasie podróży służbowych w wysokości wynikającej z § 9 ust. 2 tego rozporządzenia, a w konsekwencji, że należność wypłacana pracownikowi była zbyt niska i nie stanowiła rekompensaty utrudnień związanych z odbywaniem odpoczynku w kabinie samochodu, pomimo przeprowadzenia w postępowaniu w pierwszej instancji dowodu z opinii biegłego sądowego stwierdzającej, że należności wypłacone pracownikowi wyliczonej zgodnie z treścią regulaminu wynagradzania co do ich wartości były zgodne z przywołanym przepisem rozporządzenia, 7) § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w związku z art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/06 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.U.E.L Nr 102, s. 1 ze zm.) i art. 77⁵ § 5 k.p. przez przyjęcie, że warunki noclegu w kabinie pojazdu zapewnione powodowi, przy uwzględnieniu umożliwienia mu wyboru parkingu, korzystania z pomieszczeń socjalnych, kuchni i zaplecza sanitarnego w bazie pracodawcy, przy finansowej rekompensacie ewentualnych wyższych kosztów związanych z podróżą służbową, nie spełnia warunków bezpłatnego noclegu, 8) art.

316 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. polegające na pominięciu w podstawie prawnej orzeczenia postanowień regulaminu wynagradzania; 9) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 235 § 1 k.p.c. przez „posłużenie się w uzasadnianiu rozstrzygnięcia obszernymi cytataми z uzasadnień wyroków wydanych w innych postępowaniach sądowych, co więcej wyraźne wskazanie w treści uzasadnienia, że nie dotyczy ono co najmniej w znacznej części uzasadnienia sprawy z powództwa Z.G. poprzez wpisanie w treści tego uzasadnienia (str. 31 linia 14 od góry) słów (czy to prawda jm?), które to inicjały nie są inicjałami powoda”; 10) art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, w szczególności do uznania za prawnie nieskuteczne ustalenia przez skarżącą w regulaminie wynagradzania zasad przyznawania należności z tytułu noclegów odbywanych przez pracowników w zagranicznych podróżach służbowych, 11) art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/06 w zakresie uznania, że skarżąca nie zapewniła „odpowiedniego miejsce do spania”, o którym mowa w tym przepisie prawa, mimo że udostępniła powodowi pojazdy ciężarowe z homologowanymi miejscami do spania opisane szczegółowo w opinii załączonej do akt sprawy, zapewniła korzystanie w czasie noclegu z węzłów sanitarnych znajdujących się w miejscach postoju - w miejscach docelowych, w bazie transportowej i na stacjach paliw.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

Pierwsze z nich sprowadza się do pytań: „czy następujące przepisy prawa mogą być podstawą zaskarżonego orzeczenia, czy są one zgodne z wskazanymi poniżej normami konstytucyjnymi i czy w przypadku gdy niekonstytucyjność norm prawnych mających zastosowanie w rozpoznawanej sprawie została uprawdopodobniona przez pozwaną poprzez wykazanie, że skarga konstytucyjna w tym zakresie jest przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 11/15, czy Sąd Apelacyjny powinien w przypadku gdy uzna, że nie jest to przesłanka do zawieszenia postępowania w sprawie odnieść się do zarzutów niekonstytucyjności na gruncie rozpoznawanej sprawy?”, precyzując później, iż chodzi o przepisy art. 25 ust. 1a ustawy o czasie pracy kierowców, art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. oraz § 16 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.

Drugie zagadnienie „zostało wysłowione” w wyroku Sądu Najwyższego, wydanego „wręcz w analogicznym stanie prawnym jaki zaistniał w niniejszej sprawie (wyrok z dnia 14 stycznia 2014 r., II PK 157/13), a dotyczy ono obowiązku zapewnienia kierowcom wykonującym przewozy krajowe i zagraniczne bezpłatnego noclegu, ewentualnie udzielenia im odpowiedniej rekompensaty pieniężnej (ryczałtu) z tego tytułu, co budzi uzasadnione wątpliwości prawne, co do sposobu wykładni przepisów o należnościach przysługujących kierowcom, zwłaszcza w kontekście oceny, czy pracodawca zapewnia pracownikowi ‘bezpłatny nocleg’ przez oddanie do jego dyspozycji w kabinie samochodu odpowiedniego miejsca do spania”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a w każdym wypadku o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym w wysokości dwukrotności stawki minimalnej przewidzianej w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, w wysokości 4.050 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym

orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

W skardze kasacyjnej brak istotnego zagadnienia prawnego w takim rozumieniu, ponieważ przedstawione w niej zagadnienia prawne, sformułowane w sposób niejasny i chaotyczny, zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Pierwsze z zagadnień sprowadza się do wątpliwości co do możliwości zastosowania przez Sąd Apelacyjny przepisów, które zostały wskazane w skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego przez Związek Pracodawców „[...]” jako niekonstytucyjne. Należy tu zwrócić uwagę, że stosownie do art. 190 ust. 3 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wchodzą w

życie z chwilą ich ogłoszenia, jednak Trybunał może określić inny termin - nie dłuższy niż 18 miesięcy - utraty mocy obowiązującej przepisu niezgodnego z Konstytucją. Nie budzi wątpliwości, że przepis traci moc z nadejściem wspomnianego terminu i nie może być stosowany do oceny nowych zdarzeń prawnych. Odnośnie do możliwości stosowania przepisu, który stracił moc w takim trybie, do oceny zdarzeń prawnych mających miejsce jeszcze w czasie obowiązywania tego przepisu wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., P 16/08 (OTK-A Zb.Urz. 2008, nr 10, poz. 181). Według tego wyroku odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne oznacza, że do dnia wskazanego w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują, jeżeli wcześniej nie zostaną uchylone przez ustawodawcę. Ich obowiązywanie jest równoznaczne z koniecznością ich przestrzegania i stosowania przez wszystkich adresatów, zgodnie bowiem z art. 190 ust. 1 Konstytucji, także to rozstrzygnięcie zamieszczone w tekście orzeczenia Trybunału jest nie tylko ostateczne, ale ma moc powszechnie obowiązującą. Stanowisko to zostało potwierdzone w późniejszym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 października 2014 r., III CZP 67/14 (OSNC 2015 nr 7-8, poz. 82) stwierdził, że przepis uznany za niezgodny z Konstytucją, który traci moc obowiązującą w terminie określonym przez Trybunał Konstytucyjny (art. 190 § 3 Konstytucji), stosuje się do roszczeń mających podstawę w tym przepisie, w sprawach wytoczonych przed tym terminem. Z powyższego wynika, że samo powołanie się przez skarżącą na wniesioną do rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny skargę konstytucyjną Związku Pracodawców „[...]” w sprawie K 11/15 nie mogło stanowić podstawy do odmowy zastosowania wyszczególnionych w skardze przepisów. Natomiast skierowanie wniosku o zbadanie zgodności ustaw i przepisów prawa z Konstytucją w trybie art. 191 Konstytucji stanowi przesłankę do zawieszenia postępowania dopiero od dnia 8 września 2016 r. W tym dniu wszedł w życie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. dodany przez art. 2 pkt 24 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1311), zgodnie z którym sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku

postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Drugie zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej sprowadza się w istocie do pytania czy pracodawca jest zobowiązany do wypłaty ryczałtu za nocleg kierowcy, w sytuacji gdy zapewnił mu bezpłatny nocleg w odpowiednio dostosowanej do tego celu kabinie samochodu a pracownik się na to za zgodził, czy też zgoda pracownika na spanie w kabinie samochodu wyłącza jego prawo do ryczałtu za nocleg. Problem ten również doczekał się wypowiedzi Sądu Najwyższego. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 czerwca 2014 r. II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164 z glosą krytyczną Michała Skąpskiego) Sąd Najwyższy, mając na względzie potrzebę ujednolicenia wykładni zwrotu „bezpłatny nocleg”, wyraził pogląd, że zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r., co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy. Chodzi więc o lepszy standard noclegu, niż w kabinie samochodu. Nocleg w kabinie samochodu odbiega od noclegu w zwykłych warunkach, czyli z reguły od warunków hotelowych. Konkluzja ta jest w pełni przekonująca i prowadzi do uznania, że obowiązkiem pracodawców zatrudniających kierowców w transporcie międzynarodowym jest zapewnienie pracownikowi regenerację sił, przy czym warunku tego nie spełnia miejsce do spania w kabinie pojazdu, także wówczas, gdy ma ono „wysoki standard”. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2014 r., I PZP 3/14 (OSNP 2015 nr 4, poz. 47) oraz w wyrokach z dnia 25 maja 2016 r., II PK 111/15 (LEX nr 2071207) i z dnia 7 lipca 2016 r., I PK 211/15 (LEX nr 2087117).

W konsekwencji utrwalonego orzecznictwa, w sprawie nie występuje kolejna potrzeba wyjaśniania tego samego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd w konkretnej kwestii, a nie

zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2011 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 9 marca 2011 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z dnia 24 lutego 2011 r., II PK 274/11, LEX nr 1215146).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.